

Dániel könyve – Hetes szám

Hét király

Jeff Pippenger

2023-12-02

A hét mennydörgés az 1798-tól 1844. október 22-éig terjedő történelmet jelképezi. Ezt a történelmet Júda királyságának utolsó hét királya példázta, Manassétól i. e. 677-ben egészen Sedékiásig i. e. 586-ban.

A szent reformvonalakban az első angyal felhatalmazásának egyik jellemzője egy olyan jelkép, amely valami világméretűt azonosít. 1840. augusztus 11-én az első angyal üzenete felhatalmazást nyert, és az üzenetet ezt követően a világ minden misszióállomására elvitték.

„Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására.” A nagy küzdelem, 611.

Prófétikusan abban az időben a Jelenések tizedik fejezetének angyala alászállt, és egyik lábát a földre, a másikat a tengerre helyezte. White testvérnő ezt az üzenet világméretű kiterjedésének jelképeként azonosította.

„Az angyal helyzete, egyik lábával a tengeren, a másikkal a földön, az üzenet hirdetésének széles kiterjedését jelenti. Átszeli a széles vizeket, és más országokban is hirdettetni fog, sőt az egész világon.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Círus első rendeletének kihirdetése világra szóló rendelet volt.

Círusnak, Perzsia királyának első esztendejében pedig, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott ígéje, felindította az Úr Círusnak, Perzsia királyának lelkét, úgymint ahogy kihirdette azt egész országában, írásban is, mondván: Így szól Círus, Perzsia királya: Az egek Ura, az Isten nekem adta e föld minden országát, és ő parancsolta meg nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdában van. Ki van közöttetek az ő népe közül? Legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, amely Júdában van, és építse meg az Úrnak, Izrael Istenének házat; ő az Isten, aki Jeruzsálemben van. És mindenkit, aki megmaradt bármely helyen, ahol jövevényként tartózkodik, segítsék annak a helynek emberei ezüsttel, arannyal, jószággal és állatokkal, az önkéntes adományon felül, amelyet az Isten háza számára adnak, amely Jeruzsálemben van. Ekkor felkeltek Júda és Benjámin családfői, a papok és a lévíták, mindazokkal együtt, akiknek lelkét Isten felindította, hogy felmenjenek felépíteni az Úr házat, amely Jeruzsálemben van. Ezsd 1:1–4.

Miként az első angyalt 1840. augusztus 11-én a világ minden misszióállomására eljuttatták, úgy Círus is úgy azonosítja magát, mint „a föld minden országának” királyát, amikor kihirdeti az első rendeletet. A Jelenések tizedik fejezetének angyala alászállásában — azt az angyalt, akit White testvérnő úgy azonosít, mint „nem kisebb személyt, mint Jézus Krisztus” — ugyanazok a prófétai jellemzők mutatkoznak meg, mint a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyalában.

White testvérnő azonosítja, hogy az első angyal célja ugyanaz volt, mint a Jelenések tizennyolcadik fejezete angyalának célja.

„Jézus megbízott egy hatalmas angyalt, hogy szálljon alá, és figyelmeztesse a föld lakóit: készüljenek fel az Ő második megjelenésére. Amint az angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben, rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt előtte. Azt mondták nekem, hogy küldetése az volt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára.” Early Writings, 245.

Az első angyal felhatalmazása olyan jelkép, amely a világméretű elemet hangsúlyozza. Krisztus idejében az első üzenet Krisztus keresztségekor nyert felhatalmazást. Az Írások tanúsága szerint egész Izrael kiment a pusztába, hogy hallja János üzenetét.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és megkeresztelkedtek általa a Jordánban, megvallva bűneiket. Máté 3:5, 6.

Krisztus szolgálata az ősi Izráelhez irányult, és ebben a prófétai értelemben az egész világ a Jordánhoz, Krisztus keresztségének helyéhez vonatott. Ám a kerestség szertartása, és az, amit Krisztus megkeresztelkedésekor jelképezett, az egész világnak szólt.

A Jójákim név jelentése: „Isten fel fog támadni”, és Krisztus megkeresztelkedésekor, amikor János felhozta Krisztust a vízből, a vizes sírból való „felkelés” jelképe ennek a felhatalmazásnak egyik elemévé vált. Ezsdrás első négy, általunk már idézett versében az ötödik vers azok válaszát így azonosítja, akik hallották a rendeletet: „Akkor fölkelének Júda és Benjámin családfei, a papok és a lévíták, mindazokkal együtt, akiknek lelkét Isten felindította, hogy felmenjenek megépíteni az Úr házát, amely Jeruzsálemben van.” Amikor az első üzenet felhatalmazást nyer, felkelés történik, amint azt Jójákim neve jelképezi.

2001. szeptember 11-én a harmadik angyal hatalmas mozgalmának első üzenete felhatalmazást nyert, amint azt előképezte az első angyal hatalmas mozgalmának első üzenetének felhatalmazása. White testvérnő megjegyzést fűz az Ikertornyok azon a napon történt pusztulásához.

„Most pedig az a hír járja, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, amikor az ott emelkedő nagy épületeket néztem, színtről színtre: „Mily rettenetes jelenetek fognak végbemenni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.” A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének egésze figyelmeztetés arra nézve, ami a földre következik. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi jön New Yorkra, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának fordító és felforgató működése által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egyetlen szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak végbemenni, amelyeknek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

A száznegyvennégyezer történetében az első üzenet felhatalmazásakor az Úr „felkelt”, hogy „rettenetesen megrázza a földet”. Jójákim neve az első üzenet felhatalmazását jelképezi. 1840.

augusztus 11-én az Úr felkelt trónjáról, alászállt a földre, és megállt a szárazföldön és a tengeren. Círus első rendeletére a hűségeselek felkeltek. Jójákim nem csupán az első angyal eljövételének jelképe, hanem az első angyal felhatalmazását is képviseli.

Jójákim az utolsó három király közül az első jelképezi, ugyanakkor ő jelképezi annak a hét királynak az ötödikét is, akik Jeruzsálem pusztulásához vezettek. E hét király neve igen sokatmondó. Ez a hét király a következő volt: Manassé, Ámón, Jósias, Joákház, Jójákim, Jójákin és Sedékiás.

A millérik történetében Manassé a vég idejét jelképezi, 1798-ban. Manassé jelentése: „feledést okozó”, és 1798-ban feledkeznek meg Tírusz paráznájáról hetven esztendőre. Manassé az egyik leggonoszabb király volt, és olyan próféta jellemvonásokkal rendelkezik, amelyeket figyelembe kell venni.

Júda utolsó hét király az 1798-tól 1844. október 22-éig tartó időszakban a hét mennydörgés történetét jelképezi. Manassé volt a hét király közül az első, és mint a hét közül az első király, Sedékiást, a hét király közül az utolsót előképezte. Jézus mindig a véget azonosítja a kezdettel. Sedékiás, a hét közül az utolsó király, a babiloni fogság rabságába hurcoltatott. A hét utolsó király közül az első királyt szintén babiloni fogságba hurcolták, előképezve az utolsó király babiloni fogságba vitelét.

És szóla az Úr Manasséhoz és az ő népéhez, de nem hallgattak reá. Ezért az Úr rájuk hozta Assíria király seregének vezéreit, akik Manassét tövisek között elfogták, bilincsekbe verték, és Babilonba hurcolták. És amikor nyomorúságba jutott, könyörgött az Úrhoz, az ő Istenéhez, és igen megalázta magát atyái Istene előtt, és imádkozott hozzá; ő pedig meghallgatta könyörgését, és meghallotta esdeklését, és visszahozta őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismerte meg Manassé, hogy az Úr az Isten. 2Kronikák 33:10–13.

Manassé tapasztalata, amely által megismerte, hogy az Úr az Isten, azáltal valósult meg, hogy megfosztott királyságától, majd ismét visszahelyezett királyságába. Nabukodonozor, miként Manassé is, akkor jutott el az Úr megismerésére, amikor eltávolított királyságából, és azután visszaállított oda.

És a napok végén én, Nabukodonozor, felemeltem szemeimet az égre, és értelmem visszatért hozzám, és áldottam a magasságos Istent, és dicsértem és tiszteltem azt, aki örökké él, akinek uralma örökkévaló uralom, és királysága nemzedékről nemzedékre áll. És a föld minden lakója semminek tekintetik; és az ő akarata szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakói között; és nincs senki, aki megállíthatná kezét, vagy ezt mondhatná neki: Mit cselekszel? Ugyanabban az időben értelmem visszatért hozzám; és királyságom dicsőségére méltóságom és fényességem is visszatért hozzám; és tanácsosaim és főembereim felkerestek engem; és megerősítettem királyságomban, és rendkívüli nagyság adatott nekem. Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és tiszteltem a menny Királyát, akinek minden cselekedete igazság, és az ő útjai ítélet; és akik kevélységben járnak, azokat meg tudja alázni. Dániel 4:34–37.

Manassé tapasztalata Nabukodonozoron teljesedett be. Manassé a „vég idejét” jelképezi az utolsó három júdai király történetében, valamint a hetvenéves fogság próféciajának beköszöntét. Nabukodonozor a „vég idejét” jelképezi a három rendelet történetében, miként 1798 a „vég ideje” volt a hét mennydörgés történetében. Az imént idézett versekben Nabukodonozor értelme „a napok végén” tért vissza hozzá. „A napok vége” kifejezés Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében is előfordul.

Te pedig menj el a végig; mert megnyugszol, és a napok végén megállasz a neked rendelt osztályrészben. Dániel 12:13.

A „napok vége” Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében azonos „a vég idejével”, mert Dániel azt a parancsot kapta, hogy menjen „a végig”. Abban az időben Dániel „megáll a maga sorsában”. A „megállni a maga sorsában” azt jelenti, hogy betölti rendeltetését, amit Dániel akkor tett meg, amikor könyvét a napok végén felnyitották, ami „a vég ideje”. Abban az időben bekövetkezik az „ismeret gyarapodása”, amelyet a bölcsek megértenek. Nabukodonozor napjainak végén visszatért hozzá az ő „értelme”.

„Amikor Isten egy embernek különleges munkát ad elvégzésre, akkor helyén és tisztségében kell állnia, miként Dániel is tette, készen arra, hogy válaszoljon Isten hívására, készen az Ő szándékának betöltésére.” Manuscript Releases, 6. kötet, 108.

Manassé Júda utolsó három királyának történetében a „vég idejét” jelképezi, Nebukadneccar pedig a három rendeletben a „vég idejét” képviseli. Manassét fia, Ámón követte.

Ámón neve „kiképzést” jelent, és azt az időszakot jelképezi, amikor a „tudás növekedése” révén a „bölcsek” kiképzést kaptak a megnyitott üzenetben. Ámont ezután Jósiás követte, a hét király közül az egyetlen, akinek meglehetősen jó, bár összetett prófétai története van.

Jósiás jelentése: „Isten alapja”, és azon igazságok megalapítását jelképezi, amelyek a „vég idején” feltáratnak. Az ismeret gyarapodását, amelyet Ámón jelképezett, Vilmos Miller foglalta össze Gábiel és más szent angyalok vezetése által. Miller munkáját Jósiás neve jelképezi, mert ő vetette meg a mozgalom alapjait. Jósiás azonosításához még sok minden tartozik, de most áttérünk a fiára, Jóházra.

Jóház huszonhárom esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának neve Hamutál volt, a Libnából való Jeremiás leánya. És azt cselekedte, ami gonosz volt az Úr szemében, egészen úgy, ahogyan atyái cselekedtek. És Nékó fáraó fogságba vetette őt Riblában, Hamát földjén, hogy ne uralkodhassék Jeruzsálemben; az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany sarcot vetett ki. És Nékó fáraó Eljákimot, Jósiás fiát tette királlyá apja, Jósiás helyébe, és nevét Jójákimra változtatta; Jóház pedig elvitte, és az Egyiptomba ment, és ott halt meg. 2 Királyok 23:31–34.

Jóház azt jelenti: „Jehova megragadott”, és őt Nékó fáraó ragadta meg. Jóház, Jósiás fiát, Nékó fáraó foglyul ejtette, és helyére testvérét, Eljákimot állította, akinek neve azt jelenti: „a felemelő Isten”. Nékó fáraó ezután Eljákim nevét Jójákimra változtatta, amelynek jelentése: „Isten fel fog emelkedni”. A névváltoztatás a szövetségi kapcsolat jelképe, és az első üzenet felhatalmazásakor

Isten szövetségre lép egy néppel, miközben egyidejűleg elhalad egy korábbi szövetségi nép mellett.

1840. augusztus 11-én az Oszmán Birodalom, amelyet a háromszázkilencvenegy esztendőre és tizenöt napra eloldott négy szél jelképezett, megfűszerezett, vagy amint Jéhoáház neve jelenti, „megragadtatott”. Ugyanakkor Eljákim királlyá tétetett, és nevét Jójákimra változtatták, amelynek jelentése: „Isten felkel”. Jójákimot a fia, Jójákin követte, akinek a Szentírásban három neve van.

Jójákin neve azt jelenti: „az Úr felállítja és megalapítja”. Jójákim fia volt, és ő jelzi a második angyal megérkezését 1844 tavaszán, amikor Isten „felállította és megalapította” az új, igaz, protestáns szarvat. A második angyal üzenetét a Éjféli Kiáltás üzenete hatalmazta fel, és a Jekóniás, valamint a Kóniás nevek azt jelentik: „Isten megalapítja”. A három név, mindegyik ugyanazzal a jelentéssel, az Éjféli Kiáltásnak a második angyal üzenetéhez való kapcsolódását jelképezi. A Szentlélek végső kitöltésekor, a Hangos Kiáltás idején pecsételtetik el a százhuszonnégyezer. A százhuszonnégyezer elpecsételését a millerita mozgalom Éjféli Kiáltása előképezte, és Jójákin, akit Jekóniásnak és Kóniásnak is neveztek, az elpecsételés jelképe.

Élek én, azt mondja az Úr: ha Kóniás, Jójákimnak, Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is a jobb kezemen, onnét akkor is letépnélek téged; és azoknak kezébe adlak téged, akik az életedre törnek, és azoknak kezébe, akiknek arcától rettegsz, Nebukadneccárnak, Babilon királyának kezébe és a káldeusok kezébe. És elvetlek téged és anyádat, aki téged szült, más országba, ahol nem születtetek; és ott haltok meg. De arra a földre, ahová lelkük szerint visszavágyanak, oda nem térnek vissza. Vajon megvetett, összetört bálvány-e ez a férfi, Kóniás? Olyan edény-e, amelyben nincs gyönyörűség? Miért vettettek el ő és az ő magva, és miért vettettek olyan földre, amelyet nem ismernek? Ó föld, föld, föld, halljad az Úrnak szavát. Jeremiás 22:24–29.

Jójákin, Jekóniás és Kóniás a pecsételés idejét jelképezik, amikor a második angyalhoz csatlakozik az Éjféli Kiáltás üzenete. Ő a balga szüzek pecsételésének idejét képviseli. A gonosz király azokat jelképezi, akik a balga laodiceai szüzek, s akik a pecsételés idején arra vannak rendelve, hogy megkapják a fenevad bélyegét, mivel örökre kiköpetnek az Úr szájából.

Az Isten jobb kezén levő pecsétgyűrű az Ő pecsétje, és azok, akiket az Úr a százhuszonnégyezer elpecsételése során kiköp a szájából, szembe vannak állítva Zerubbábelrel, azzal a férfival, akinek kezében a „hét idő” függőőn volt.

Mondd meg Zerubbábelnek, Júda helytartójának: Megrázom az eget és a földet; és felforgatom a királyságok trónját, és megsemmisítem a pogányok királyságainak erejét; felforgatom a harci szekereket és azokat, akik rajtuk ülnek; és lehullanak a lovak és lovasaik, ki-ki az ő testvérének kardja által. Azon a napon, ezt mondja a Seregek Ura, téged választalak, ó, Zerubbábel, szolgám, Sealtiel fia, ezt mondja az Úr, és olyanná teszek téged, mint a pecsétgyűrűt; mert téged választottalak, ezt mondja a Seregek Ura. Haggeus 2:21–23.

A „botrányozás köve”, amely a „hétszeres”, a „függőőn” Zerubbábel kezében, és ő úgy jelenik meg, mint a „pecsétgyűrű”, amelyet Isten a száznegyvennégyezer megpecsételésére használ. A pecsétgyűrűt, vagyis a „jelet” azokra helyezik, akik „sóhajtoznak és kiáltoznak” azokért az utálatosságokért, amelyeket Jeruzsálemben cselekszenek. A sóhajtozás és kiáltozás azonosítja azokat

tapasztalatát, akik megpecsételtetnek, és a sóhajtozás és kiáltozás annak a belső válasznak a jelképe, amelyet a „hétszeres” orvosságára adnak. Ez bűneiknek és atyáik bűneinek megvallása. Annak elismerése, hogy nem jártak Istennel, és hogy Isten sem járt velük 2020. július 18-a csalódása óta. Ez az a próba, amelyen 1863-ban elbuktak, abban az időszakban, amikor Philadelphia Laodiceába ment át. Ez előképezte azt az időszakot, amikor a Kóniás által jelképezettek örökre balga laodiceai szüzekként állapíttatnak meg, a Zerubbábel által jelképezettek pedig örökre bölcs filadelfiai szüzekként állapíttatnak meg.

Jójákint Cidkijjá követte, a hét király közül az utolsó. Amiként Manassé az 1798-as évet és a „vég idejét” jelképezte, úgy Cidkijjának 1844. október 22-ét kell jelképeznie, amikor a látomás „szól, és nem hazudik”. A Cidkijjá név két héber szó összekapcsolásából áll. Az egyik szó a „Jehova”, és ez kapcsolódik ahhoz a szóhoz, amelyet Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében „megtisztítatik”-ként fordítanak. Cidkijjá jelentése Isten templomának megtisztítása, amely 1844. október 22-én kezdődött.

Júda utolsó hét királya 1798-tól 1844. október 22-éig terjedő időszak fokozatos történelmét jelképezi. Jójákim 1840. augusztus 11-ének jelképe, amely viszont 2001. szeptember 11-ét ábrázolja. Ő az első angyali üzenet felhatalmazásának jelképe, és Dániel könyve első fejezetének első versében kerül bemutatásra. Így Dániel első fejezetének helyzete és összefüggése az első angyali üzenet felhatalmazása, amint azt a Jelenések könyve tizedik fejezete ábrázolja. A Jelenések könyve tizedik fejezetében Krisztus egy kis könyvecskével a kezében szállt alá, amelynek megevésére János parancsot kapott. Ezért van az, hogy Dániel könyvének első próbája az evéssel kapcsolatos.

E témák tárgyalását a következő cikkben folytatjuk.

És monda nékem: Embernek fia, etesd meg hasadat, és töltsd meg belsődet ezzel a tekerccsel, amelyet néked adok. Ekkor megettem azt; és számban édes volt, mint a méz. Ezékiel 3:3.